

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobkyně: **J. X.**, st. příslušnost: Čínská lidová republika
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-983/ZA-ZA02-ZA16-2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

2. Žalobkyně nejprve po obecném výčtu zákonných ustanovení správního řádu, zákona o azylu a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, Úmluvy proti mučení a Ženevské úmluvy (bod 2 žaloby) a po uvedení důvodu žádosti o mezinárodní ochranu a důvodu neudělení mezinárodní ochrany (bod 3 a bod 4 žaloby) uvedla námitky, které obsahují polemiku se závěry žalovaného, které jsou obsaženy v žalobou napadeném rozhodnutí. Nejprve žalobkyně v části IV. žaloby namítla, že „unesla svou část důkazního břemene“, naopak žalovaný nebyl schopen dostatečně prokázat, že k pronásledování žalobkyně již v budoucnosti nemůže dojít, zároveň tvrdila, že na rozdíl od žalovaného považuje jednání, jemuž byla žalobkyně vystavena v minulosti, za pronásledování. Dále v této části žaloby žalobkyně namítla, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připsal skutečností, ze kterých vyvodil důvody pro zamítnutí žádosti, význam ve vztahu k posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv „se nejedná o skutečnosti, jež by mohly jakkoliv relativizovat obavy žalobkyně z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy“. V dalších částech žaloby (V. a VI.) vymezila žalobkyně dva „argumentační okruhy“, které jednak popisují situaci příslušníků církve Křičících v Číně, ke kterým patří i žalobkyně. Žalobkyně dále tvrdí, že poskytla správním orgánům dostatek potřebných důkazů týkajících se toho, že konkrétně ona „ve vlasti byla před svým odchodem v hledáčku státních orgánů.“ Poukázala na konstantní soudní judikaturu a na Příručku UNHCR v souvislosti s věrohodností a hodnocením její výpovědi, která v dané věci byla jedním ze základních podkladů pro vydání žalovaného rozhodnutí. Tvrdila, že v dané věci by měl být aplikován „důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti“ a zásada „in dubio pro reo“. Dále namítla, že správní orgán se vůbec nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu a uvedla námitky proti závěrům žalovaného o tom, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně tvrdila, že byla vystavena jednání, které dosahuje úrovně pronásledování, k tomu citovala i příslušnou judikaturu a uvedla i další podklady týkající se splnění těchto podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (např. Příručka UNHCR atd.). Poukázala na skutečnost, že čínský trestní zákoník postihuje trestem odnětí svobody členství a aktivitu v zakázaných církvích, zpochybnila závěr žalovaného, že ona sama nebyla ve své vlasti nijak zadržovaná či trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, k tomu uvedla své tvrzení z pohovorů, které byly podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně pronásledování křesťanů a dalších náboženských menšin v Číně lze kvalifikovat v rovině mezinárodního práva trestního jako zločin proti lidskosti, konkrétně zločin persekuce ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského Statutu Mezinárodního trestního soudu, a to i přesto, že „dosud Čína není před tímto soudem pro uvedený zločin stíhána.“ Dále namítla, že je nesprávný názor žalovaného, že žalobkyně mohla vyřešit své problémy přestěhováním do jiné části Číny, když pronásledování příslušníků domácích církví dochází na celém území Číny, údajné pátrání policie po žalobkyni se podle žalovaného omezovalo pouze na území jednoho města Xinmi, žalovaný své úvahy nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu. Správní orgán v takovém případě měl zhodnotit především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení a ne se zabývat účinností vnitřní ochrany a postavení žadatele pro jeho přesun z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Žalobkyně poukázala na skutečnosti, které svědčí o tom, že veškeré podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu byly splněny (1. žadatel se nachází

mimo zemi původu, 2. existence odůvodněného strachu, 3. hrozící újma dosahuje intenzity pronásledování, 4. selhání ochrany v zemi původu, 5. pronásledování z azylově relevantních důvodů). Opakovaně poukázala na pronásledování příslušníků domácí církve označované jako Křičící. Rovněž v této části žaloby (V.) namítla, že byly-li splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, že by v případě návratu do Čínské lidové republiky jí mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. V části VI. (obsahující „*druhý argumentační okruh*“) žalobkyně namítla, že „*správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečností jako je např. nalezení práce v České republice nebo poskytnutí nepravdivých informací při žádosti o vízum. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách meta-právními úvahami, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, nalezení si práce a postupné integrace žalobkyně v české společnosti a lokálních náboženských komunitách. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně.*“ V této části žaloby zpochybňovala závěry žalovaného, které se týkaly popisu bezproblémového vyřízení pasu žalobkyně v Číně a hodnocení toho, že žalobkyně nejprve uvedla při vyřizování víza nepravdivé informace správním orgánům. Podle jejího názoru není vůbec důležité, že neuvedla pravdivé informace o důvodech svého příjezdu do České republiky hned na počátku svého pobytu. Zpochybnila i to, že by mělo mít na rozhodování v dané věci vliv to, že se jednalo o organizovaný příjezd žalobkyně včetně současného přicestování více osob z Čínské republiky. Žalobkyně postupovala v souladu se zákonem, když podala žádost až v přijímacím středisku. Zároveň poukázala na skutečnost, že v České republice s obdobných důvodů požádalo o azyl přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny, když v 78 případech správní orgán vydal rozhodnutí ve věci, v 8 případech vydal dokonce kladné rozhodnutí o udělení azylu, žalovaný měl postupovat obdobně ve skutkově obdobných věcech, v dané věci tak neučinil a jednal tak v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Jako důkaz předložila u jednání soudu dne 24. 10. 2018 rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, kterým byl azyl udělen čínskému žadateli. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a aby byla mezinárodní ochrana udělena, případně aby žalované rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, konstatoval podstatné okolnosti v dané věci, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje

nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a

souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je

třeba též přihlédnout ke specifitě řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Ze správního spisu a z nesporných tvrzení účastníků vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně dne 16. 11. 2015 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž z provedených pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to ze dne 30. 11. 2015, dále z doplňujících pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 9. 2016 a ze dne 8. 12. 2016, byly považovány za tvrzené důvody této žádosti obavy žalobkyně ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života v Číně z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Křičících. Stejně a mezi účastníky základní spornou otázkou je, zda v dané věci byly splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 28 odst. 1 ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo ve formě doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu, či pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b o azylu.

13. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

14. Není spornou skutečností to, že důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly již zmíněné obavy žalobkyně z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Křičících, přičemž svou činnost v této církvi a skutečnosti, které dle jejího názoru měly za následek vznik jejích obav z

pronásledování a zatčení v souvislosti s touto její činností, podrobně popsala žalobkyně v zmíněných pohovorech. Dále v těchto pohovorech a následně i v žalobě opakovaně poukázala na intenzitu pronásledování příslušníků této církve, která vyznává křesťanství. Žalobkyně v žalobě mimo jiné poukázala opětovně na „*problematiku pronásledování křesťanů v Číně*“, dokonce tvrdila, že toto pronásledování lze kvalifikovat v rovině mezinárodního práva trestního jako zločin proti lidskosti, konkrétně zločin persekuce ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského Statutu Mezinárodního trestního soudu, přestože Čína před soudem pro uvedený zločin stíhána není, což ostatně připustila žalobkyně i v žalobě. Žalobkyně tak neustále a opakovaně poukazuje i v žalobě na to, že příslušníci této církve jsou v Číně pronásledováni. Žalovaný však v žalovaném rozhodnutí nepopřel, že členové náboženských menšin v Číně, a to i zmíněné církve Křičicích, se mohou obecně stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, což ostatně přímo uvedl i v žalovaném rozhodnutí (str. 19, poslední odstavec a str. 20). Žalovaný k tomu obstaral dostatečné podklady, z nichž dokonce vyplývá, že náboženské hnutí Křičicích patří v Číně mezi zakázané sekty, tzv. „zlé sekty“ (informace OAMP-Křičicí, ze dne 23. 6. 2016 a další podklady rozhodnutí a informace, které shromáždil žalovaný v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, zejména se zaměřením na svobodu náboženství, jejichž výčet je uveden na straně 11 žalovaného rozhodnutí, 4. odst.).

15. Tato skutečnost, že příslušníci této náboženské menšiny, členové církve Křičicích, mohou být v Číně pronásledováni z uvedeného důvodu, však sama automaticky bez dalšího nemůže zakládat právo na udělení mezinárodní ochrany každému údajnému příslušníkovi této náboženské menšiny, který přicestuje do České republiky a bude tuto skutečnost pouze tvrdit, aniž budou splněny další zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu či ve formě doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 či § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k počtu obyvatel v Číně lze zcela logicky předpokládat, že i počet členů těch náboženských menšin v Číně, jejichž praktikování náboženství nepatří mezi pět oficiálně uznaných náboženství v Číně, může být logicky velmi značný. Již v roce 2013 činil počet katolíků zhruba 12 milionů, z nichž „*asi polovina byla sdružena ve strukturách podzemní církve*“, tedy jednalo se již před pěti lety o cca 6 milionů osob (srov. článek „*K současné náboženské situaci v Číně*“ z 22.5.2013, www.pastorace.cz/clanky/k-soucasne-nabozenske-situaci-v-cine). Kdyby požádali o udělení azylu všichni tito příslušníci náboženských menšin v Číně a tvrdili, že mají obavu z pronásledování čínskými úřady, tak by jim ad absurdum ve světle této účelové argumentace žalobce musel automaticky žalovaný azyl z těchto důvodů udělit. Ten sice v žalovaném rozhodnutí připustil, že k takovému pronásledování v Číně dochází, když k tomu použil řadu příslušných podkladů (srov. str. 19, 4. odst. žalovaného rozhodnutí), dokonce přímo uvedl, že „*po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. její právní zástupkyní, a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek*“ (srov. str. 19-poslední odstavec a násl.), a dále na str. 21 (poslední odstavec) přímo uvádí, že „*správní orgán k problematice dodržování lidských práv a zejména k situaci v oblasti svobody náboženského vyznání v zemi původu žadatelky na základě výše uvedených informací nepopírá, že Čínu jistě obecně nelze označit za zemi s vyspělou demokracií či vysokým stupněm dodržování lidských*

práv.“, avšak zároveň správně uvedl, že toto konstatování pro udělení azylu rozhodně „nestačí“.

16. Žalovaný zcela správně uvedl, že *„nelze však automaticky bez přihlédnutí ke konkrétním aspektům případu bez dalšího udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze zemí s nižším či žádným stupněm demokracie či standardu dodržování lidských práv, neboť je vždy nutno zkoumat, zda uvedená konkrétní osoba splňuje podmínky taxativně vyjmenované v zákoně o azylu...řízení ve věci mezinárodní ochrany dle zákona o azylu není rovněž řízením politickým, ale pouze řízením správním ... jeho cílem není vyjadřovat jakékoliv politické postoje vůči zemi původu žadatelky, ať už v pozitivním či negativním slova smyslu, když toto naopak nesmí brát v rámci konkrétního rozhodnutí správního orgánu jakoukoliv roli.“* (srov. str. 21, poslední odst. a násl.). Žalovaný se proto v daném případě správně zaměřil na individuální posouzení žalobkyně jako konkrétního žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany a ve vztahu ke zjištění, zda byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak v případě žalobkyně nebylo. Těmito důvody, které v podstatě zopakovala žalobkyně v žalobě, byly následující:
17. Žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které dle svého vlastního vyjádření nikdy dříve neznala, a na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Tuto skutečnost ostatně žalobkyně ani v žalobě nezpochybnila, přičemž podrobnosti k této skutečnosti jsou podrobně uvedeny v protokolu o pohovoru ze dne 8. 9. 2016 (resp. v doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany) v němž uvedla, že vycestování do ČR ji zařídil prostředník, který vyřizoval české vízum, v žádosti o české vízum uvedla, že cestuje za turistikou, dle svého vyjádření však neměla v úmyslu za turistikou cestovat. V její žádosti o české vízum byly uvedeny nepravdivé informace o povolání, o zaměstnavateli, o účelu cesty, o zvácí osobě, o nákladech na cestu, o rezervaci letenky atd., přičemž tvrdila, že tyto informace uvedla nepravdivě, protože potřebovala vycestovat z Číny z výše uvedených důvodů a neměla jinou možnost, než toto uvést. Správní orgán sice připustil, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodů činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu odjezdu do zahraničí dosáhnout, nicméně správně dodal, že *„je pravdou, že jediné nepravdivé informace a dokumenty doložila jmenovaná pouze ve vztahu k orgánům ČR, resp. zastupitelskému úřadu ČR, kde si žádala o udělení turistického víza, a na území ČR pak rovněž vůči Cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla Praha, když v té době kde mohla okamžitě projevit svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu v ČR.“* Tento závěr žalobkyně nenapadla žádnou věcnou námitkou ani v žalobě. Žalobkyně však namísto takového zcela realisticky předpokládaného a logického postupu se svým turistickým vízem prošla na území ČR a o mezinárodní ochranu požádala až v přijímacím středisku Zastávka u Brna. Žalobkyně tak neinformovala správní orgán ani Cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy se dostavila do přijímacího střediska Zastávka u Brna, ale až poté, co byla ze strany správního orgánu konfrontována s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytla správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochraně, a společně s ní

doloženými dokumenty, které opětovně nekořespondovaly s jejími výpověďmi v rámci řízení, a to jak ve vztahu k zaměstnání jmenované ve vlasti a tak i ve vztahu k její tamní finanční situaci. Žalovaný proto zcela logicky neměl důvod se domnívat, že by žalobkyně sama uvedené skutečnosti správnímu orgánu sdělila, pokud na ně nebyla výslovně dotázána při současném předložení příslušných dokumentů správním orgánem, což značně snižuje její věrohodnost i ve vztahu k jejím dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do České republiky a požádání zde o mezinárodní ochranu. Uvedenou skutečnost žalobkyně nespornuje ani v žalobě, pouze zdůvodňuje své jednání, přičemž opakovaně tvrdí, že cílem uvedení nepravdivých informací bylo zvýšit své „šance“ na získání víza a vycestování ze země a že se žalobkyně řídila doporučením zprostředkovatele. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jak žalobkyně tvrdí v žalobě, pak by zcela logicky hned při příletu na území České republiky uvedla skutečný důvod svého pobytu v České republice, rozhodně by nečekala, až správní orgány zjistí nesrovnalosti v její žádosti o udělení víza, které obsahovaly rozdílné informace o těch, které poskytla správním orgánům v řízení o mezinárodní ochraně (srov. 16 odst. 3 žalovaného rozhodnutí). Přece když se tolik bála údajného pronásledování v Číně (přičemž tvrdila, že byla skutečně pronásledována) a podařilo se jí dostat do země, kde jí žádné pronásledování nehrozí, tak by hned při příjezdu hledala ochranu a svůj úmysl by projevila hned při prvním rozhovoru s pracovníky českých správních orgánů. Krajský soud se tak ztotožnil s názorem žalovaného, že takový postup snížil věrohodnost tvrzení žalobkyně i ve vztahu k jejím dalším tvrzením týkajících se skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do České republiky a požádání zde o mezinárodní ochranu. To zesiluje i další skutečnost, kterou nezpochybnila ani žalobkyně v žalobě, že totiž žalovaný řešil případ žalobkyně v rámci hromadného příjezdu údajných souvěrců z Číny, přičemž se jednalo o organizovaný příjezd ze strany třetích osob, které si za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna, přičemž žalobkyně a další její údajní souvěrci údajně nikdy předtím neopustili zemi svého původu, natož asijský kontinent a nekomunikovali žádným jazykem vyjma čínského, tedy bylo naprosto vyloučené, aby bez vnější pomoci přicestovali do České republiky a dokonce až do Zastávky u Brna. Tuto skutečnost žalobkyně v žalobě nepopřela a žalovaný z ní vyvodil zcela věcnou a správnou úvahu, že totiž *„uvedená skupina čínských státních příslušníků, zahrnující i žadatelku, přicestovala do ČR výhradně v období od července 2015 do srpna 2016, a nikdy předtím ani poté, přestože všichni bez výjimky hovořili o dlouhodobém pronásledování jejich různých náboženských skupin a skutečnosti, že se mezi sebou před příchodem do vlasti neznali, svědčí o jasné organizovanosti příchodu jmenovaných do ČR a skutečnosti, že se nejednalo o individuální odchody konkrétních osob, které ze své vlasti měly utíkat zcela spontánně pod vlivem vnějších okolností, konkrétně z důvodu tvrzených obav kvůli svému náboženskému přesvědčení, ale o zorganizovanou akci třetích osob, o jejíž důvodech a motivech lze pouze spekulovat. Nicméně skutečnost, že žadatelka i ostatní její údajní souvěrci požádali okamžitě po uplynutí 6ti měsíců od zahájení řízení, tedy v nejkratší možné době, o pracovní povolení, našli si zaměstnání, bezprostředně poté opustili víceméně opět v jednom okamžiku příslušná bytová střediska a přihlásili se k pobytu na privátních adresách, často přímo v ubytovacích kapacitách svých nových zaměstnavatelů v rámci celé ČR, nasvědčuje dle správního orgánu u motivů příjezdu do ČR spíše ekonomickým zájmům žadatelky a jejich souvěrců, než útěku před údajnou*

náboženskou perzekucí. Tento závěr podporuje ostatně i skutečnost, že výše jmenovaná žadatelka, a ostatně ani ostatní její souvěrci, neuvedla jakýkoliv bezprostřední a konkrétní důvod, proč vycestovala z Číny a přijela do ČR právě v období, kdy tak učinila, pokud údajným strachem z negativních kroků čínských orgánů vůči její osobě čelila řadu let před odjezdem z vlasti. Je samozřejmě zcela logické, pokud žadatelka opustí zemi svého původu v konkrétní okamžik z určitých důvodů, spočívajících ve vzniku jinak neřešitelné situace či při jejím zásadním zhoršení a nečeká, až se na cestu vydá skupina dalších desítek osob s tvrzenými podobnými problémy, které před odjezdem z vlasti podle ní ani neznala. Jmenovaná však neuvedla žádný konkrétní důvod, proč právě v době jejího odjezdu z vlasti se rozhodla tak, jak se rozhodla. Rovněž ve vztahu k získání dokladů pro vycestování z vlasti neshledal správní orgán, a neřekla to ani žadatelka, jakoukoliv příčinnou souvislost, když platný cestovní doklad měla žadatelka již více než rok, jak vyplývá z kopie datové schránky, jenž je součástí její žádosti o vízum, a rovněž turistická víza pro cestu do ČR uděluje ZÚ ČR už řadu let každoročně tisícům občanů Číny. Fakt, že žadatelka přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny, bez konkrétních objektivních důvodů spojených s konkrétním okamžikem jejího odjezdu z vlasti, tak správní orgán opětovně utvrzuje v závěru, že důvody jmenované k odjezdu z vlasti byly zcela jiné, než se snaží správnímu orgánu tvrdit, a to s vysokou pravděpodobností důvody ekonomické, a ne útěk před údajným náboženským pronásledováním“.

18. Tento výše citovaný závěr považuje krajský soud za zcela přesvědčivý a podporují jej další skutečnosti.
19. Žalobkyně v pohovorech sama připustila, že jí bez jakýchkoliv problémů či překážek byl vydán cestovní pas pro potřeby jejího vycestování z vlasti, z uvedených biometrických údajů včetně otisků prstů a fotografie je zjevné, že šlo o vydání dokladu na její pravou totožnost, jemuž byla osobně přítomna (ani v žalobě netvrdila opak). Z toho ovšem, jak správně uvedl žalovaný, vyplývá naprostý „nezájem čínských státních orgánů o její osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky výše jmenovanou, pokud o ni dle jejího tvrzení dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly ji, nejen zadržet, ale znemožnit jí i absolutně opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním jí jejího cestovního dokladu.“ To se nestalo ani při samotném vycestování, kdy žalobkyně opustila Čínu přes mezinárodní letiště, kde je předpoklad, že dochází k obzvlášť pečlivému sledování osob, které nejen do Číny přicházejí, ale i tuto zem opouštějí. Tento správný argument žalovaného podporuje i názor ESLP, který v obdobné věci „čínského křesťana“ rozhodoval, přičemž v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19.10.2017 o stížnosti č. 53110/16 (Y.L. proti Švýcarsku) bod 30 k tomu uvedl: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas“.
20. V uvedené věci rozhodoval ESLP o stížnosti č. 53110/16. Ta byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: „A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního

letišť. S uvážením restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“ Spolkový správní soud odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: „Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“ V tomto rozsudku je mezi informacemi o zemi původu citováno ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. dubna 2016: „[Oddíl 2d]... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“ V další zde citované zprávě, resp. sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. února 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů Cao Shunli, které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženevy na školení týkající se lidských práv v září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je hledána policí. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjün a bylo jí sděleno, že jí šanghajska policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“

21. ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“
22. Žalovaný pak správně poukázal i na skutečnost, že v České republice nebyla ani adresována jakákoliv žádost čínských orgánů pro případné vydání žalobkyně k trestnímu stíhání či výkonu trestu a nebyl na ni vydán ani mezinárodní zatykač, o její osobu čínské orgány neprojeví žádný zájem. Žalovaný se podrobně zabýval v žalovaném rozhodnutí problematikou náboženských menšin v Číně, a to i ve vztahu k církvi Křičicích, jejichž členem žalobkyně údajně je. Zároveň dospěl k závěru, že „nelze zcela vyloučit, výše jmenovaná je příslušníkem církve Křičicích, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadová příslušnice církve i s ohledem na její vzdělání, věk a sociální původ mohla mít“ (srov. odst. 2 na str. 9 žalovaného rozhodnutí). Rovněž připustil, že členové této církve se mohou stát terčem negativního jednání ze

strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, avšak při individuálním posouzení žádosti žalobkyně vycházel správně žalovaný ze skutečnosti, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost a zpochybnil důvodnost obav žalobkyně z takového pronásledování. Dále vycházel z tvrzení žalobkyně, které se vztahovalo k žalobkyní tvrzenému důvodu těchto obav, které souvisely s její jednou účastí na shromáždění v červenci roku 2015, kdy údajně uviděla před místem náboženského shromáždění policejní auto, tak se otočila a odešla a šla se schovat ke své sestřenici. Podstatné je, že žalobkyně nebyla nikdy ve své vlasti ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek ani kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržena či vězněna, v současné době tam není trestně stíhána a není terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodů svého náboženského přesvědčení. Tím spíše tato skutečnost svědčí o nezájmu bezpečnostních složek či čínských státních orgánů o její osobu, když ani žalobkyně pouze jen změnila adresu bydliště, a to v rámci jednoho města a neučinila žádná další opatření. Je tedy logické, že kdyby měla být objektem pronásledování, tak by se jistě stala „terčem“ takového jednání ze strany čínských orgánů či bezpečnostních složek. Pokud žalobkyně poukazovala na zadržení jiných jejích souvěrců, tj. „sester a bratrů ve víře“, tak podstatné je, že ona sama nebyla „terčem“ jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů či bezpečnostních složek.

23. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že *„žadatelka pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. Nebyla tedy v zemi své státní příslušnosti pronásledována ve smyslu zákona o azylu a dle správného orgánu neuvedla ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti.“*
24. K tomu soud dodává, že uvedený závěr žalovaného podporuje další skutečnost, která vyplývá ze samotných tvrzení žalobkyně. Ta totiž v průběhu všech pohovorů nikdy, a to ani na úmyslný dotaz žalovaného, neuvedla konkrétně jména lidí, se kterými se v rámci vyznávání své víry scházela (podle svého tvrzení se jednalo o počet tří až pěti lidí), tedy kdy vyznávala společně údajně s nimi víru, zastávanou církví Křičících v Číně. To zdůvodňovala při pohovorech tím, že *„jsme křesťané, to nám nedovoluje zaprodat bratra a sestru“*, to je *„požadavek Boha vůči nám křesťanům“*, že tedy nesmí vyzrazovat jména spoluvěřících, že jim je to zakázáno *„Božím slovem.“* K tomu uvedla pouze příklad Jidáše, který zradil Ježíše. Žalobkyně přehlédla, že v době pohovoru je již na území České republiky a zde ji žádné nebezpečí nemůže hrozit a zdůvodnění toho, proč odmítla sdělit jména těchto jejích spoluvěřících, spatřovala jen *„v Božím slovu“*. Znalost Bible (a ta přece musí být pro každého křesťana „svatou“) výslovně takový požadavek nestanoví, nikde neuvádí, že by křesťan měl zakázáno prozrazovat osobní data bratrů a sester, a to tím spíše, když žádá o azyl z uvedených důvodů v zemi, kde nepochybně náboženská svoboda existuje. Krajský soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, že důvody žalobkyně k odjezdu z vlasti byly zcela jiné, než tvrdila, tedy důvody ekonomické, které nelze uznat jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, když prostřednictvím azylového řízení

nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice (ostatně jak vyplývá z konstantní soudní judikatury, srov. např. rozsudek NSS z 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004). Zajisté lze souhlasit s žalobkyní, že žalovaný musel vycházet v dané věci mimo jiné jen z výpovědi žalobkyně, která nedisponovala žádným materiálním důkazem, kterým by utvrdila pravdivost své výpovědi. Zároveň však platí, že *„žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69). Žalovaný jako správní orgán však není povinen „uvěřit“ automaticky všem tvrzením žalobkyně a i když dle ustálené judikatury není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí a je tak naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují, tak je *„zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze s jejím přesvědčením o tom, že se správní orgán mýlí. A to zejména za situace, kdy stěžovatel k žádnému pronásledování ze strany státních orgánů za svého pobytu v zemi původu nečelil“* (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 a zejména pak rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 Azs 10/2015-19). Navíc *„právo azylu není nárokové“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 533/06).

25. V dané věci podle názoru krajského soudu žalovaný dostatečným způsobem zpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně o azyl, tedy že jejím jediným a základním důvodem žádosti o azyl je její obava z pronásledování z důvodu její příslušnosti k církvi Křičících. Krajský soud závěrem k tomuto důvodu žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany uvádí, že institut azylu je postaven na potencialitě pronásledování, což NSS již opakovaně judikoval (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu v sobě kombinuje subjektivní prvek (obavy) a objektivní prvek (odůvodněnost obav). Při posuzování, zda jsou obavy žadatele o mezinárodní ochranu odůvodněné, je třeba vycházet z toho, jestli je pronásledování přiměřeně pravděpodobné (srov. rozsudky NSS 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, či rozsudek ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112). V daném případě však odůvodněnost obav žalobkyně dána nebyla, když jednak věrohodnost její výpovědi byla značně oslabena (srov. např. její neuvedení jmen souvěrců, kteří se s ní účastnili náboženských obřadů). Rovněž nemohl být splněn zmíněný objektivní prvek, bezodůvodněnost obav, vzhledem k již výše uvedeným skutečnostem týkajících se nezájmu čínských úřadů a bezpečnostních složek o osobu žalobkyně v souvislosti s její účastí, resp. členstvím v církvi Křičících. Rovněž není pravdou, jak tvrdí žalobkyně v žalobě, že žalovaná vůbec nezdůvodnila své úvahy v žalovaném rozhodnutí o tom, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žalovaný poukázal v této souvislosti na skutečnost, že údajné veškeré pátrání policie se vztahovalo pouze na území jednoho města Xinmi, nelze se tak reálně *„domnívat, že by se žadatelka nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešila své problémy, než aby zvolila natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti a vycestování do zahraničí, tím spíše pak do země kulturně, historicky i jazykově natolik vzdálené zemi původu žadatelky, ve které dotyčná podle ní nikdy předtím nebyla a nemá tu ani žádné konkrétní vazby.“* K tomu správní orgán dále výstižně uvedl, že *„rovněž podotýká, že žadatelka cestovala za účelem vyřízení víza pro cestu*

do ČR a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se jí rovněž ve vztahu k její víře, jak vyplynulo z jejich výpovědí, nic nestalo. Pokud by se jmenovaná navíc skutečně obávala možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je jen s podivem, že si k opuštění vlasti vybrala právě jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst, za jaké lze pekingské mezinárodní letiště jistě považovat. Dle názoru správního orgánu tak vykazují uvedená tvrzení žadatelky o nemožnosti řešit její problémy v rámci její vlasti minimálně znaky značného nadhodnocení jí tvrzených potíží, a to za účelem vygradovat svůj azylový příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Ostatně sama žalobkyně při pohovoru, konaném dne 8. 12. 2016 (jednalo se o doplňující pohovor) na dotaz správního orgánu, aby vysvětlila, proč se nepřestěhovala též, když její souvěrci řešili svoji situaci přestěhováním se v rámci Číny, reagovala mlčením. (srov. str. 10 žalovaného rozhodnutí, to nepopřela žalobkyně ani v žalobě).

26. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného, které se týkaly důvodu k udělení doplňkové ochrany.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě, jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Žalovaný správně uvedl, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí, mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalobkyně uvedla, že se obává perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině a z důvodu, že se do vlasti nevrátila během platnosti víza a bude podezírána, že v ČR žádala o udělení azylu. K obavě žalobkyně z důvodu perzekuce v souvislosti s jejím členstvím v zakázané náboženské skupině žalovaný opětovně poukázal na skutečnost, že žalobkyně vůbec nebyla bezpečnostními orgány ve své vlasti pronásledována a pouze poukazovala na problém jejich souvěrců s tím, že žalobkyně nikdy nebyla zatčena nebo zadržena policií. Navíc žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny, žalobkyně však ani v žalobě nepopřela tvrzení žalovaného, že veškeré pátrání policie po ní se dle jejího tvrzení vztahovalo pouze na území města Xinmi. Lze se tak reálně domnívat, že by se žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie a nemusela zvolit takové radikální řešení, jakým je opuštění vlasti, navíc zde zanechala manžela s dětmi, přičemž vycestovala do tak vzdálené země, jako je Česká republika, která je kulturně, historicky, jazykově natolik vzdálená zemi původu žalobkyně, ve které nemá žádné konkrétní vazby a nikdy zde ani nebyla. Navíc si bez problémů vyřídila vízum pro cestu do České republiky a v souvislosti s opuštěním své

vlasti neměla žádné problémy s čínskými státními orgány. Žalobkyně tak pouze nadhodnotila své tvrzené potíže a obavy, v takovém případě nebylo třeba podrobně zkoumat podmínky přesídlení žalobkyně, když se v podstatě jednalo o zneužití jim tvrzeného důvodu za účelem legalizace jejího pobytu v České republice. Tuto skutečnost podporuje i názor ESLP, který v obdobné věci „čínského křesťana“ rozhodoval, přičemž v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017 o stížnosti č. 53110/16 (Y.L. proti Švýcarsku) k obavám „čínského křesťana“ z pronásledování v případě jeho návratu do Číny v bodu 26 uvedl: *„Soud opětovně uvádí, že aby celková míra násilí dosáhla dostatečné výše pro vznik reálného rizika zacházení v rozporu s článkem 3 Úmluvy, muselo by se jednat o ty „neextrémnější případy“, ve kterých hrozí reálné riziko špatného zacházení jednoduše tím, že daná osoba bude po svém návratu takovému násilí vystavena (viz např. Sufi a Elmi proti Spojenému království Velké Británie, č. 8319/07 a 11449/07, § 216 a 218, 28. června 2011, a J.K. a další proti Švédsku, viz výše, § 86, s uvedením dalších odkazů). Soud uvádí, že žádná ze zpráv neobsahuje závěr, že by situace v Číně v dané době odpovídala stavu, kdy by jakýkoli čínský státní příslušník byl v případě návratu do země nucen takovému riziku čelit, a že ani neobsahuje jakékoli informace, které by mohly vést k takovému závěru. Soud je proto toho názoru, že celková situace v oblasti lidských práv v Číně nebrání odsunu stěžovatelky jako takovému.“*

29. Rovněž žalovaný dostatečně rozptýlil obavy žalobkyně, že se čínské státní orgány dozvědí o tom, že požádala o azyl, žalovaný správně poukázal na ustanovení § 19 odst. 2 zákona o azylu, kdy se žádné informace vztahující se k žádostem o udělení mezinárodní ochrany neposkytují státním orgánům v zemi původu žadatele o azyl. Zpráva v médiích o tom, že v České republice žádá o azyl z náboženských důvodů 60 lidí původem z Číny, ještě konkrétně neuvádí, o jaké žadatele se jedná, když tito identifikováni v této zprávě nebyli, což ani žalobkyně nepopřela v žalobě. Ostatně kdyby tomu tak bylo, určitě by takový údaj v žalobě zmínila.
30. Žalovaný se pak zabýval i dalšími důvody pro udělení mezinárodní ochrany, v souvislosti s poskytnutím mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, správně dospěl k závěru, že v daném případě žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Tvrzení žalobkyně, která tento závěr popírá a namítá, že se správní orgán *„vůbec nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu“*, a tvrdila, že uplatňovala ve své vlasti před svým odchodem svá politická práva, za což byla pronásledována, je nedůvodné. Žalobkyně, resp. její zástupce, nerozlišil mezi důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a podle § 12 písm. b) zákona o azylu, politiku nelze směšovat s náboženstvím.
31. Pokud žalobkyně poukázala na porušení § 2 odst. 4 správního řádu, tedy že žalovaný nepostupoval obdobně ve skutkově obdobných věcech, tak konkrétně neuvedla, jak tyto věci byly „skutkově obdobné“, přičemž uvedení konkrétní argumentace v žalobě nemůže být nahrazováno činností soudů, jak soud již výše uvedl v obecné části odůvodnění tohoto rozsudku, *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobce u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce*

spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporů, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j.: 4 As 3/2008-78). Žalobkyně sice dodatečně předložila soudu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016 a ze dne 7. 2. 2018, avšak soud jimi důkaz neprováděl, protože azylový příběh žadatelů z Číny, kterým byl azyl podle těchto rozhodnutí udělen, byl zcela odlišný než v případě žalobkyně, jelikož na rozdíl od příběhu žalobce v těchto jiných případech byli žadatelé o azyl zatčeni policií v Číně, tedy tato rozhodnutí pro daný případ a neměla žádnou vypovídací hodnotu. Žalobkyně zřejmě hodlala v této souvislosti namítat, že nebyla dodržena zásada legitimního očekávání, avšak legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j.: 6 Ads 88/2006-132). V daném případě se o takový případ nejednalo. Krajský soud rovněž neprováděl další dokazování, např. ke článku Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, předloženém dodatečně žalobkyní, soud uvádí, že tento článek se konkrétně nevyjadřuje k případu žalobkyně.

32. Krajský soud neprováděl žádné další dokazování, když skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně spolehlivě a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení §60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobkyně nebyla úspěšná v řízení a neměla právo na náhradu nákladů řízení, úspěšnému žalovanému takové náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. října 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje